

نامه ۳۱ نهج البلاغه (نامه امام علی به امام حسن
علیهما السلام)

ترجمه محمد دشتی

نامه به فرزندش امام حسن علیه السلام وقتی از
جنگ صفین باز می گشت و به سرزمین «حاضرین»
رسیده بود در سال ۳۸ هجری.

مِنَ الْوَالِدِ الْفَانِ الْمُقَرَّرِ لِلزَّمَانِ الْمُدْبِرِ الْعُمَرِ
الْمُسْتَسْلِمِ [لِلدَّهْرِ الدَّامِ] لِلدُّنْيَا السَّاكِنِ مَسَاكِنِ
الْمَوْتِ وَالظَّاعِنِ عَنْهَا غَدَاً إِلَى الْمَوْلُودِ الْمُؤَمَّلِ مَا لَا
يُدْرِكُ السَّالِكِ سَبِيلَ مَنْ قَدْ هَلَكَ غَرَضِ الْأَسْقَامِ وَ
رَهِينَةِ الْأَيَّامِ وَرَمِيَّةِ الْمَصَائِبِ وَعَبْدِ الدُّنْيَا وَتَاجِرِ
الْغُرُورِ وَغَرِيمِ الْمَنَايَا وَأَسِيرِ الْمَوْتِ وَحَلِيفِ
الْهُمُومِ وَقَرِينِ الْأَحْزَانِ وَنُصْبِ الْأَفَاتِ وَصَرِيحِ
الشَّهَوَاتِ وَخَلِيفَةِ الْأَمْوَاتِ أَمَّا بَعْدُ فَإِنَّ فِيمَا تَبَيَّنَتْ
مِنْ إِدْبَارِ الدُّنْيَا عَنِّي وَجُمُوحِ الدَّهْرِ عَلَيَّ وَإِقْبَالِ
الْآخِرَةِ إِلَيَّ مَا يَزَعُنِي عَنْ ذِكْرِ مَنْ سِوَايَ وَالِإِهْتِمَامِ

بِمَا وَرَأَىٰ غَيْرَ أَنِّي حَيْثُ تَفَرَّدَ بِي دُونَ هُمُومِ النَّاسِ
هَمُّ نَفْسِي [فَصَدَّقَنِي] فَصَدَّقَنِي رَأْيِي وَ صَرَفَنِي عَنْ
هَوَايَ وَ صَرَّحَ لِي مَحْضُ أَمْرِي فَأَفْضَىٰ بِي إِلَىٰ جِدِّ لَا
يَكُونُ فِيهِ لَعِبٌ وَ صِدْقٌ لَا يَشُوبُهُ كَذِبٌ وَ وَجَدْتُكَ
بَعْضِي بَلْ وَجَدْتُكَ كُلِّي حَتَّىٰ كَأَنَّ شَيْئًا لَوْ أَصَابَكَ
أَصَابَنِي وَ كَأَنَّ الْمَوْتَ لَوْ أَتَاكَ أَتَانِي فَعَنَانِي مِنْ أَمْرِكَ
مَا يَعْنِينِي مِنْ أَمْرِ نَفْسِي فَكَتَبْتُ إِلَيْكَ كِتَابِي [هَذَا]
مُسْتَظْهِرًا بِهِ إِنَّ أَنَا بَقِيْتُ لَكَ أَوْ فَنَيْتُ.

انسان و حوادث روزگار

از پدری فانی، اعتراف دارنده به گذشت زمان،
زندگی را پشت سر نهاده - که در سپری شدن دنیا
چاره ای ندارد- مسکن گزیده در جایگاه گذشتگان،
و کوچ کننده فردا، به فرزندی آزمند چیزی که به
دست نمی آید، رونده راهی که به نیستی ختم می
شود، در دنیا هدف بیماری ها، در گرو روزگار، و
در تیررس مصائب، گرفتار دنیا، سودا کننده دنیای

فربكار، وام دار نابوآى ها، اسير مرگ، هم
سوگنآ رنآها، هم نشين انآوه ها، آماآ بلاها، به
آاك در افتآآه آواهاش ها، و آانشين آآشتگان
است .

پس از ستايش پرورآگار، همانا آآشت عمر، و
آيرآى روزگار، و روى آوردن آآرت، مرا از يآآ غير
آوآم باز آاشته و تمام آوآه مرا به آآرت كشانآه
است، كه به آوایشتن فكر مى كنم و از غير آوآم
روى آرآان شآم، كه نظرم را از آيگران آرآت، و
از پيروى آواهاشها باز آرآانآ، و آآيقت كار مرا
نمايانآ، و مرا به راهى كشانآ كه شوآى بر نى
آارآ، و به آآيقتى رسانآ كه آروغى در آن راه
نآارآ .

و آو را آيآم كه پاره تن من، بلکه همه آان منى،
آنآونه كه اگر آسيبى به آو رسآ به من رسيآه
است، و اگر مرگ به سراغ آو آيآ، آنآى مرا آرآته

است، پس کار تو را کار خود شمردم، و نامه ای
برای تو نوشتم، تا تو را در سختی های زندگی
رهنمون باشد. حال من زنده باشم یا نباشم.

فَإِنِّي أَوْصِيكَ بِتَقْوَى اللَّهِ أَيْ بِنَيْ وَ لُزُومِ أَمْرِهِ وَ
عِمَارَةِ قَلْبِكَ بِذِكْرِهِ وَ الْإِعْتِصَامِ بِحَبْلِهِ وَ أَيْ سَبَبِ
أَوْثَقِ مِنْ سَبَبِ بَيْنِكَ وَ بَيْنَ اللَّهِ إِنْ أَنْتَ أَخَذْتَ بِهِ
أَحْيَ قَلْبَكَ بِالْمَوْعِظَةِ وَ أَمْتَهُ بِالزَّهَادَةِ وَ قُوَّهُ
بِالْيَقِينِ وَ نَوَّزَهُ بِالْحِكْمَةِ وَ ذَلَّلَهُ بِذِكْرِ الْمَوْتِ وَ
قَرَّرَهُ بِالْفَنَاءِ وَ بَصَّرَهُ فَجَائِعَ الدُّنْيَا وَ حَذَّرَهُ صَوْلَةَ
الدَّهْرِ وَ فُحْشَ تَقَلُّبِ اللَّيَالِي وَ الْأَيَّامِ وَ اعْرِضْ عَلَيْهِ
أَخْبَارَ الْمَاضِينَ وَ ذَكَّرَهُ بِمَا أَصَابَ مَنْ كَانَ قَبْلَكَ مِنْ
الْأَوَّلِينَ وَ سِرِّ فِي دِيَارِهِمْ وَ آثَارِهِمْ فَانظُرْ فِيمَا فَعَلُوا
وَ عَمَّا انْتَقَلُوا وَ أَيْنَ حَلُّوا وَ نَزَلُوا فَإِنَّكَ تَجِدُهُمْ قَدِ
انْتَقَلُوا عَنِ الْأَحِبَّةِ وَ حَلُّوا دِيَارَ الْغُرَبَةِ وَ كَأَنَّكَ عَنْ
قَلِيلٍ قَدْ صِرْتَ كَأَحَدِهِمْ فَأَصْلِحْ مَثْوَاكَ وَ لَا تَبِعْ
آخِرَتَكَ بِدُنْيَاكَ. وَ دَعِ الْقَوْلَ فِيمَا لَا تَعْرِفُ وَ الْخِطَابَ

فِيمَا لَمْ تُكَلِّفْ وَ أَمْسِكَ عَنْ طَرِيقٍ إِذَا خِفْتَ ضَلَالَتَهُ
فَإِنَّ الْكُفَّ عِنْدَ حَيْرَةِ الضَّلَالِ خَيْرٌ مِنْ رُكُوبِ الْأَهْوَالِ.

مراحل خودسازی

پسرم همانا تو را به ترس از خدا سفارش می کنم
که پیوسته در فرمان او باشی، و دلت را با یاد خدا
زنده کنی، و به ریسمان او چنگ زنی، چه وسیله
ای مطمئن تر از رابطه تو با خداست اگر سر رشته
آن را در دست گیری.

دلت را با اندرز نیکو زنده کن، هوای نفس را با بی
اعتنایی به حرام بهیران، جان را با یقین نیرومند کن،
و با نور حکمت روشنائی بخش، و با یاد مرگ آرام
کن، به نابودی از او اعتراف گیر، و با بررسی تحولات
ناگوار دنیا به او آگاهی بخش، و از دگرگونی روزگار،
و زشتی های گردش شب و روز او را بترسان، تاریخ
گذشتگان را بر او بنما، و آنچه که بر سر پیشینیان
آمده است به یادش آور .

در دیار و آثار ویران رفتگان گردش کن، و بیندیش
که آنها چه کردند از کجا کوچ کرده، و در کجا فرود
آمدند از جمع دوستان جدا شده و به دیار غربت
سفر کردند، گویا زمانی نمی گذرد که تو هم یکی از
آنانی پس جایگاه آینده را آباد کن، آخرت را به دنیا
مفروش.

و آنچه نمی دانی مگو، و آنچه بر تو لازم نیست بر
زبان نیاور، و در جاده ای که از گمراهی آن می
ترسی قدم مگذار، زیرا خودداری به هنگام سرگردانی
و گمراهی، بهتر از سقوط در تباهی هاست.

وَأْمُرْ بِالْمَعْرُوفِ تَكُنْ مِنْ أَهْلِهِ وَ أَنْكِرِ الْمُنْكَرَ بِيَدِكَ
وَ لِسَانِكَ وَ بَايِنُ مَنْ فَعَلَهُ بِجُهِدِكَ وَ جَاهِدْ فِي اللَّهِ
حَقَّ جِهَادِهِ وَ لَا تَأْخُذْ فِي اللَّهِ لَوْمَةً لَائِمَةً وَ خُضِ
الْغَمَرَاتِ لِلْحَقِّ حَيْثُ كَانَ وَ تَفَقَّهُ فِي الدِّينِ وَ عَوِّدْ
نَفْسَكَ التَّصَبُّرَ عَلَى الْمَكْرُوهِ وَ نِعَمَ الْخُلُقِ التَّصَبُّرُ فِي
الْحَقِّ وَ أَلْجِئُ نَفْسَكَ فِي الْأُمُورِ كُلِّهَا إِلَى إِلَهِكَ فَإِنَّكَ

تَلَجُّهَا إِلَى كَهْفٍ حَرِيْزٍ وَ مَانِعٍ عَزِيْزٍ وَ اَخْلَصَ فِي
الْمَسْأَلَةِ لِرَبِّكَ فَاِنَّ بِيَدِهِ الْعَطَاءَ وَ الْحِرْمَانَ وَ اَكْثَرَ
الِاسْتِخَارَةِ وَ تَفَهَّمْ وَصِيَّتِي وَ لَا تَذْهَبَنَّ عَنْهَا صَفْحًا
فَاِنَّ خَيْرَ الْقَوْلِ مَا نَفَعَ وَ اعْلَمْ اَنَّهُ لَا خَيْرَ فِي عِلْمٍ لَا
يَنْفَعُ وَ لَا يُنْتَفَعُ بِعِلْمٍ لَا يَحِقُّ تَعَلُّمُهُ.

اخلاق اجتماعی

به نیکی ها امر کن و خود نیکوکار باش، و با دست
و زبان بدیها را انکار کن، و بکوش تا از بدکاران
دور باشی، و در راه خدا آنگونه که شایسته است
تلاش کن، و هرگز سرزنش ملامتگران تو را از تلاش
در راه خدا باز ندارد.

برای حق در مشکلات و سختی ها شنا کن،
شناخت خود را در دین به کمال رسان، خود را برای
استقامت برابر مشکلات عادت ده، که شکیبایی در
راه حق عادت پیسنیده است، در تمام کارها خود
را به خدا واگذار، که به پناهگاه مطمئن و

نیرومندی رسیده ای، در دعا با اخلاص پروردگارت
را بخوان، که بخشیدن و محروم کردن به دست
اوست، و فراوان از خدا درخواست خیر و نیکی
داشته باش.

وصیت مرا بدرستی دریاب، و به سادگی از آن
نگذر، زیرا بهترین سخن آن است که سودمند باشد،
بدان علمی که سودمند نباشد، فایده ای نخواهد
داشت، و دانشی که سزاوار یاد گیری نیست سودی
ندارد.

أَيُّ بَنِي إِيَّايَ لَمَّا رَأَيْتَنِي قَدْ بَلَغْتَ سِنًا وَرَأَيْتَنِي أَزْدَادُ
وَهَنًا بَادَرْتُ بِوَصِيَّتِي إِلَيْكَ وَ أَوْرَدْتُ خِصَالًا مِنْهَا قَبْلَ
أَنْ يَعْجَلَ بِي أَجَلِي دُونَ أَنْ أُفْضِيَ إِلَيْكَ بِمَا فِي نَفْسِي
أَوْ أَنْ أَنْقُصَ فِي رَأْيِي كَمَا نُقِصْتُ فِي جِسْمِي أَوْ
يَسْبِقَنِي إِلَيْكَ بَعْضُ غَلَبَاتِ الْهَوَى وَ فِتَنِ الدُّنْيَا
فَتَكُونَ كَالصَّعْبِ النَّفُورِ وَ إِنَّمَا قَلْبُ الْحَدِيثِ كَالْأَرْضِ
الْخَالِيَةِ مَا أُلْقِيَ فِيهَا مِنْ شَيْءٍ قَبْلَتْهُ فَبَادَرْتُكَ بِالْأَدَبِ

قَبْلَ أَنْ يَقْسُوَ قَلْبُكَ وَ يَشْتَغَلَ لُبُّكَ لِتَسْتَقْبِلَ بِجِدِّ
رَأْيِكَ مِنَ الْأَمْرِ مَا قَدْ كَفَاكَ أَهْلُ التَّجَارِبِ بُغْيَتَهُ وَ
تَجْرِبَتَهُ فَتَكُونَ قَدْ كُفَيْتَ مَثُونَةَ الطَّلَبِ وَ عُوفِيَتَ
مِنْ عِلَاجِ التَّجْرِبَةِ فَأَتَاكَ مِنْ ذَلِكَ مَا قَدْ كُنَّا نَأْتِيهِ وَ
اسْتَبَانَ لَكَ مَا رُبَّمَا أَظْلَمَ عَلَيْنَا مِنْهُ أَيُّ بُنَى إِيَّيْ وَ إِنْ
لَمْ أَكُنْ عُمِّرْتُ عُمُرَ مَنْ كَانَ قَبْلِي فَقَدْ نَظَرْتُ فِي
أَعْمَالِهِمْ وَ فَكَّرْتُ فِي أَخْبَارِهِمْ وَ سِرْتُ فِي آثَارِهِمْ
حَتَّى عُدْتُ كَأَحَدِهِمْ بَلْ كَأَنِّي بِمَا انْتَهَى إِلَيَّ مِنْ
أُمُورِهِمْ قَدْ عُمِّرْتُ مَعَ أَوْلَاهُمْ إِلَى آخِرِهِمْ فَعَرَفْتُ
صَفْوَ ذَلِكَ مِنْ كَدْرِهِ وَ نَفْعَهُ مِنْ ضَرَرِهِ فَاسْتَخْلَصْتُ
لَكَ مِنْ كُلِّ أَمْرٍ [جَلِيلُهُ] نَخِيلَهُ وَ تَوَخَّيْتُ لَكَ جَمِيلَهُ
وَ صَرَفْتُ عَنْكَ مَجْهُولَهُ وَ رَأَيْتُ حَيْثُ عَنَانِي مِنْ
أَمْرِكَ مَا يَعْنِي الْوَالِدَ الشَّفِيقَ وَ أَجْمَعْتُ عَلَيْهِ مِنْ
أَدَبِكَ أَنْ يَكُونَ ذَلِكَ وَ أَنْتَ مُقْبِلُ الْعُمُرِ وَ مُقْتَبِلُ
الدَّهْرِ ذُو نِيَّةٍ سَلِيمَةٍ وَ نَفْسٍ صَافِيَةٍ.

شتاب در تربیت فرزند

پسرم هنگامی که دیدم سالیانی از من گذشت، و توانایی رو به کاستی رفت، به نوشتن وصیت برای تو شتاب کردم، و ارزش های اخلاقی را برای تو بر شمردم.

پیش از آن که أجل فرا رسد، و رازهای درونم را به تو منتقل نکرده باشم، و در نظرم کاهشی پدید آید چنانکه در جسمم پدید آمد، و پیش از آن که خواهشها و دگرگونی های دنیا به تو هجوم آورند، و پذیرش و اطاعت مشکل گردد، زیرا قلب نوجوان چونان زمین کاشته نشده، آماده پذیرش هر بذری است که در آن پاشیده شود.

پس در تربیت تو شتاب کردم، پیش از آن که دل تو سخت شود، و عقل تو به چیز دیگری مشغول گردد، تا به استقبال کارهایی بروی که صاحبان تجربه، زحمت آزمون آن را کشیده اند، و تو را از تلاش و یافتن بی نیاز ساخته اند، و آنچه از تجربیات

آنها نصیب ما شد، به تو هم رسیده، و برخی از تجربیاتی که بر ما پنهان مانده بود برای شما روشن گردد.

پسرم درست است که من به اندازه پیشینیان عمر نکرده ام، اما در کردار آنها نظر افکندم، و در اخبارشان اندیشیدم، و در آثارشان سیر کردم تا آنجا که گویا یکی از آنان شده ام، بلکه با مطالعه تاریخ آنان، گویا از اوّل تا پایان عمرشان با آنان بوده ام، پس قسمت های روشن و شیرین زندگی آنان را از دوران تیرگی شناختم، و زندگانی سودمند آنان را با دوران زیانبارش شناسایی کردم، سپس از هر چیزی مهم و ارزشمند آن را، و از هر حادثه ای، زیبا و شیرین آن را برای تو برگزیدم، و ناشناخته های آنان را دور کردم.

پس آنگونه که پدری مهربان نیکی ها را برای فرزندش می پسندد، من نیز بر آن شدم تو را با

خوبی ها تربیت کنم، زیرا در آغاز زندگی قرار داری، تازه به روزگار روی آورده ای، نیتی سالم و روحی با صفا داری.

وَ أَنْ أَبْتَدِئَكَ بِتَعْلِيمِ كِتَابِ اللَّهِ عَزَّ وَ جَلَّ وَ تَأْوِيلِهِ
وَ شَرَائِعِ الْإِسْلَامِ وَ أَحْكَامِهِ وَ حَلَالِهِ وَ حَرَامِهِ لَا أُجَاوِزُ
ذَلِكَ بِكَ إِلَى غَيْرِهِ ثُمَّ أَشْفَقْتُ أَنْ يَلْتَبَسَ عَلَيْكَ مَا
اِخْتَلَفَ النَّاسُ فِيهِ مِنْ أَهْوَائِهِمْ وَ آرَائِهِمْ مِثْلَ الَّذِي
التَّبَسَ عَلَيْهِمْ فَكَانَ إِحْكَامُ ذَلِكَ عَلَى مَا كَرِهْتُ مِنْ
تَنْبِيهِكَ لَهُ أَحَبَّ إِلَيَّ مِنْ إِسْلَامِكَ إِلَيَّ إِلَى أَمْرٍ لَا آمَنُ عَلَيْكَ
[فِيهِ] بِهِ الْهَلَكَةَ وَ رَجَوْتُ أَنْ يُوفِّقَكَ اللَّهُ فِيهِ لِرُشْدِكَ
وَ أَنْ يَهْدِيكَ لِقَصْدِكَ فَعَهَدْتُ إِلَيْكَ وَصِيَّتِي هَذِهِ وَ
اعْلَمْ يَا بَنِيَّ أَنْ أَحَبَّ مَا أَنْتَ آخِذٌ بِهِ إِلَيَّ مِنْ وَصِيَّتِي
تَقْوَى اللَّهِ وَ الْإِقْتِصَارُ عَلَى مَا فَرَضَهُ اللَّهُ عَلَيْكَ وَ
الْأَخْذُ بِمَا مَضَى عَلَيْهِ الْأَوَّلُونَ مِنْ آبَائِكَ وَ الصَّالِحُونَ
مِنْ أَهْلِ بَيْتِكَ فَإِنَّهُمْ لَمْ يَدْعُوا أَنْ نَنْظُرُوا لِأَنْفُسِهِمْ
كَمَا أَنْتَ نَاطِرٌ وَ فَكَّرُوا كَمَا أَنْتَ مُفَكِّرٌ ثُمَّ رَدَّهُمْ آخِرُ

ذَلِكَ إِلَى الْأَخْذِ بِمَا عَرَفُوا وَ الْإِمْسَاكِ عَمَّا لَمْ يُكَلَّفُوا
فَإِنْ أَبَتْ نَفْسُكَ أَنْ تَقْبَلَ ذَلِكَ دُونَ أَنْ تَعْلَمَ كَمَا
عَلِمُوا فَلْيَكُنْ طَلَبُكَ ذَلِكَ بِتَفْهَمِهِمْ وَ تَعَلُّمٍ لَا بِتَوَرُّطِ
الشُّبُهَاتِ وَ عُلُقِ الْخُصُومَاتِ وَ ابْدَأْ قَبْلَ نَظَرِكَ فِي
ذَلِكَ بِالِاسْتِعَانَةِ بِالْهَيْكَلِ وَ الرَّغْبَةِ إِلَيْهِ فِي تَوْفِيقِكَ وَ
تَرْكِ كُلِّ شَائِبَةٍ أَوْلَجَتْكَ فِي شُبُهَةٍ أَوْ أَسْلَمَتْكَ إِلَى
ضَلَالَةٍ فَإِنْ أَيْقَنْتَ أَنْ قَدْ صَفَا قَلْبُكَ فَخَشَعَ وَ تَمَّ
رَأْيُكَ فَاجْتَمَعَ وَ كَانَ هَمُّكَ فِي ذَلِكَ هَمًّا وَاحِدًا فَانظُرْ
فِيمَا فَسَّرْتُ لَكَ وَ إِنْ [أَنْتَ] لَمْ يَجْتَمِعْ لَكَ مَا تُحِبُّ
مِنْ نَفْسِكَ وَ فَرَاغِ نَظَرِكَ وَ فِكْرِكَ فَاعْلَمْ أَنَّكَ إِنَّمَا
تَخْبِطُ الْعَشُوءَاءَ وَ تَتَوَرَّطُ الظُّلْمَاءَ وَ لَيْسَ طَالِبُ
الدِّينِ مَنْ خَبَطَ أَوْ خَلَطَ وَ الْإِمْسَاكُ عَنِ ذَلِكَ أَمْثَلُ.

روش تربیت فرزند

پس در آغاز تربیت، تصمیم گرفتیم تا کتاب خدای
توانا و بزرگ را همراه با تفسیر آیات، به تو بیاموزم،

و شریعت اسلام و احکام آن از حلال و حرام، به تو تعلیم دهم و به چیز دیگری نپردازم.

اما از آن ترسیدم که مبادا رأی و هوایی که مردم را دچار اختلاف کرد، و کار را بر آنان شبهه ناک ساخت، به تو نیز هجوم آورد، گر چه آگاه کردن تو را نسبت به این امور خوش نداشتم، اما آگاه شدن و استوار ماندن را ترجیح دادم، تا تسلیم هلاکت های اجتماعی نگردی، و امیدوارم خداوند تو را در رستگاری پیروز گرداند، و به راه راست هدایت فرماید، بنا بر این وصیت خود را اینگونه تنظیم کرده ام .

پسرم بدان آنچه بیشتر از به کار گیری وصیتم دوست دارم ترس از خدا، و انجام واجبات، و پیمودن راهی است که پدرانت، و صالحان خاندانت پیموده اند. زیرا آنان آنگونه که تو در امور خویشتن نظر می کنی در امور خویش نظر

داشتند. و همانگونه که تو در باره خویشتن می اندیشی، نسبت به خودشان می اندیشیدند، و تلاش آنان در این بود که آنچه را شناختند انتخاب کنند، و بر آنچه تکلیف ندارند روی گردانند، و اگر نفس تو از پذیرفتن سرباز زند و خواهد چنانکه آنان دانستند بداند، پس تلاش کن تا درخواست های تو از روی درك و آگاهی باشد، نه آن که به شبهات روی آوری و از دشمنی ها کمک گیری .

و قبل از پیمودن راه پاکان، از خداوند یاری بجوی، و در راه او با اشتیاق عمل کن تا پیروز شوی، و از هر کاری که تو را به شك و تردید اندازد، یا تسلیم گمراهی کند بپرهیز .

و چون یقین کردی دلت روشن و فروتن شد، و اندیشه ات گرد آمد و کامل گردید، و اراده ات به يك چیز متمرکز گشت، پس اندیشه کن در آنچه که برای تو تفسیر می کنم،

اگر در این راه آنچه را دوست می داری فراهم
نشد، و آسودگی فکر و اندیشه نیافتنی، بدان که
راهی را که ایمن نیستی می پیمایی، و در تاریکی ره
می سپاری، زیرا طالب دین نه اشتباه می کند، و
نه در تردید و سرگردانی است، که در چنین حالتی
خود داری بهتر است.

فَتَفَهُمَ يَا بُنَيَّ وَصِيَّتِي وَ اعْلَمْ أَنَّ مَالِكَ الْمَوْتِ هُوَ
مَالِكُ الْحَيَاةِ وَ أَنَّ الْخَالِقَ هُوَ الْمُمِيتُ وَ أَنَّ الْمُنْفِيَ
هُوَ الْمُعِيدُ وَ أَنَّ الْمُبْتَلِيَ هُوَ الْمُعَافِي وَ أَنَّ الدُّنْيَا لَمْ
تَكُنْ لِتَسْتَقِرَّ إِلَّا عَلَى مَا جَعَلَهَا اللَّهُ عَلَيْهِ مِنَ النِّعْمَاءِ
وَ الْإِبْتِلَاءِ وَ الْجَزَاءِ فِي الْمَعَادِ أَوْ مَا شَاءَ مِمَّا لَا تَعْلَمُ
فَإِنْ أَشْكَلَ عَلَيْكَ شَيْءٌ مِنْ ذَلِكَ فَاحْمِلْهُ عَلَى جَهَالَتِكَ
فَإِنَّكَ أَوْلُ مَا خُلِقْتَ بِهِ جَاهِلًا ثُمَّ عَلَّمْتَ وَ مَا أَكْثَرَ
مَا تَجْهَلُ مِنَ الْأَمْرِ وَ يَتَحَيَّرُ فِيهِ رَأْيُكَ وَ يَضِلُّ فِيهِ
بَصْرُكَ ثُمَّ تُبْصِرُهُ بَعْدَ ذَلِكَ فَاعْتَصِمِ بِالَّذِي خَلَقَكَ وَ
رَزَقَكَ وَ سَوَّأَكَ - [فَلْيَكُنْ] وَ لِيَكُنْ لَهُ تَعَبُّدُكَ وَ إِلَيْهِ

رَغْبَتُكَ وَ مِنْهُ شَفَقَتُكَ وَ اعْلَمْ يَا بُنَيَّ أَنَّ أَحَدًا لَمْ
يُنْبِئُ عَنِ اللَّهِ سُبْحَانَهُ كَمَا أَنْبَأَ عَنْهُ الرَّسُولُ صَلَّى اللَّهُ
عَلَيْهِ وَآلِهِ [عَلَيْهِ نَبِيْنَا] فَارْضَ بِهِ رَائِدًا وَ إِلَى النَّجَاةِ
قَائِدًا فَإِنِّي لَمْ آلُكَ نَصِيحَةً وَ إِنَّكَ لَنْ تَبْلُغَ فِي النَّظَرِ
لِنَفْسِكَ وَ إِنِ اجْتَهَدْتَ مَبْلُغَ نَظَرِي لَكَ.

ضرورت توجه به معنویات

پسرم در وصیّت من درست بیندیش، بدان که در
اختیار دارنده مرگ همان است که زندگی در دست
او، و پدید آورنده موجودات است، همو می
میراند، و نابود کننده همان است که دوباره زنده
می کند، و آن که بیمار می کند شفا نیز می دهد،
بدان که دنیا جاودانه نیست، و آنگونه که خدا
خواسته است برقرار است، از عطا کردن نعمت ها،
و انواع آزمایش ها، و پاداش دادن در معاد، و یا
آنچه را که او خواسته است و تو نمی دانی.

اگر در باره جهان، و تحولات روزگار مشکلی برای تو پدید آمد آن را به عدم آگاهی ارتباط ده، زیرا تو ابتدا با ناآگاهی متولد شدی و سپس علوم را فرا گرفتی، و چه بسیار است آنچه را که نمی دانی و خدا می داند، که اندیشه ات سرگردان، و بینش تو در آن راه ندارد، سپس آنها را می شناسی.

پس به قدرتی پناه بر که تو را آفریده، روزی داده، و اعتدال در اندام تو آورده است، بندگی تو فقط برای او باشد، و تنها اشتیاق او را داشته باش، و تنها از او بترس .

بدان پسرم هیچ کس چون رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم از خدا آگاهی نداده است، رهبری او را پذیرا باش، و برای رستگاری، راهنمایی او را بپذیر، همانا من از هیچ اندرزی برای تو کوتاهی نکردم، و تو هر قدر کوشش کنی، و به

اصلاح خویش بیندیشی، همانند پدرت نمی توانی باشی.

وَ اعْلَمْ يَا بُنَيَّ أَنَّهُ لَوْ كَانَ لِرَبِّكَ شَرِيكٌ لَأَتَّكَ رُسُلُهُ
وَ لَرَأَيْتَ آثَارَ مُلْكِهِ وَ سُلْطَانِهِ وَ لَعَرَفْتَ أفعَالَهُ وَ
صِفَاتِهِ وَ لَكِنَّهُ إِلَهُ وَاحِدٌ كَمَا وَصَفَ نَفْسَهُ لَا يُضَادُّهُ
فِي مُلْكِهِ أَحَدٌ وَ لَا يَزُولُ أَبَدًا وَ لَمْ يَزَلْ أَوَّلَ قَبْلِ
الْأَشْيَاءِ بِلَا أَوْلِيَّةٍ وَ آخِرُ بَعْدَ الْأَشْيَاءِ بِلَا نِهَائَةٍ عَظْمَ
[أَنْ تُثَبَّتَ] عَنْ أَنْ تُثَبَّتَ رُبُوبِيَّتُهُ بِإِحَاطَةِ قَلْبٍ أَوْ
بَصَرٍ فَإِذَا عَرَفْتَ ذَلِكَ فَافْعَلْ كَمَا يَنْبَغِي لِمِثْلِكَ أَنْ
يَفْعَلَهُ فِي صِغَرِ خَطَرِهِ وَ قِلَّةِ مَقْدِرَتِهِ وَ كَثْرَةِ عَجْزِهِ
وَ عَظِيمِ حَاجَتِهِ إِلَى رَبِّهِ فِي طَلَبِ طَاعَتِهِ [وَ الرَّهِينَةِ
مِنْ عُقُوبَتِهِ] وَ الْخَشْيَةِ مِنْ عُقُوبَتِهِ وَ الشَّفَقَةِ مِنْ
سُخْطِهِ فَإِنَّهُ لَمْ يَأْمُرْكَ إِلَّا بِحَسَنِ وَ لَمْ يَنْهَكَ إِلَّا عَنْ
قَبِيحٍ.

پسرم اگر خدا شریکی داشت، پیامبران او نیز به سوی تو می آمدند، و آثار قدرتش را می دیدی، و کردار و صفاتش را می شناختی.

اما خدا، خدایی است یگانه، همانگونه که خود توصیف کرد، هیچ کس در مملکت داری او نزاعی ندارد، نابود شدنی نیست، و همواره بوده است، اول هر چیزی است که آغاز ندارد، و آخر هر چیزی که پایان نخواهد داشت، برتر از آن است که قدرت پروردگاری او را فکر و اندیشه درک کند .

حال که این حقیقت را دریافتی، در عمل بکوش آن چنانکه همانند تو سزاوار است بکوشد، که منزلت آن اندک، و توانایی اش ضعیف، و ناتوانی اش بسیار، و اطاعت خدا را مشتاق، و از عذابش ترسان، و از خشم او گریزان است، زیرا خدا تو را جز به نیکوکاری فرمان نداده، و جز از زشتی ها نهی نفرموده است.

يَا بُنَيَّ إِنِّي قَدْ أَنْبَأْتُكَ عَنِ الدُّنْيَا وَحَالِهَا وَ زَوَالِهَا وَ
انْتِقَالِهَا وَ أَنْبَأْتُكَ عَنِ الآخِرَةِ وَ مَا أُعِدَّ لِأَهْلِهَا فِيهَا وَ
ضَرَبْتُ لَكَ فِيهِمَا الْأَمْثَالَ لِتَعْتَبَرَ بِهَا وَ تَحْذُو عَلَيْهَا
إِنَّمَا مَثَلُ مَنْ خَبَرَ الدُّنْيَا كَمَثَلِ قَوْمٍ سَفَرُوا نَبَا بِهِمْ مَنْزِلُ
جَدِيبٍ فَأَمُّوا مَنْزِلًا خَصِيبًا وَ جَنَابًا مَرِيعًا فَاحْتَمَلُوا
وَعَثَاءَ الطَّرِيقِ وَ فِرَاقَ الصَّدِيقِ وَ خُشُونَةَ السَّفَرِ وَ
جُشُوبَةَ المَطْعَمِ لِيَأْتُوا سَعَةَ دَارِهِمْ وَ مَنْزِلَ قَرَارِهِمْ
فَلَيْسَ يَجِدُونَ لِشَيْءٍ مِنْ ذَلِكَ أَلْمًا وَ لَا يَرُونَ نَفَقَةً
فِيهِ مَغْرَمًا وَ لَا شَيْءَ أَحَبُّ إِلَيْهِمْ مِمَّا قَرَّبَهُمْ مِنْ
مَنْزِلِهِمْ وَ أَدْنَاهُمْ [إِلَى] مِنْ مَحَلَّتِهِمْ وَ مَثَلُ مَنْ اغْتَرَّ
بِهَا كَمَثَلِ قَوْمٍ كَانُوا بِمَنْزِلِ خَصِيبٍ فَنَبَا بِهِمْ إِلَى مَنْزِلِ
جَدِيبٍ فَلَيْسَ شَيْءٌ أَكْرَهُ إِلَيْهِمْ وَ لَا أَفْطَعُ عِنْدَهُمْ
مِنْ مُفَارَقَةٍ مَا كَانُوا فِيهِ إِلَى مَا يَهْجُمُونَ عَلَيْهِ وَ
يَصِيرُونَ إِلَيْهِ.

ضرورت آخرت گرایی

ای پسر من تو را از دنیا و تحولات گوناگونش، و نابودی و دست به دست گردیدنش آگاه کردم، و از آخرت و آنچه برای انسان ها در آنجا فراهم است اطلاع دادم، و برای هر دو مثال ها زدم، تا پند پذیری، و راه و رسم زندگی بیاموزی، همانا داستان آن کس که دنیا را آزمود، چونان مسافرانی است که در سر منزلی بی آب و علف و دشوار اقامت دارند و قصد کوچ کردن به سرزمینی را دارند که در آنجا آسایش و رفاه فراهم است.

پس مشکلات راه را تحمل می کنند، و جدایی دوستان را می پذیرند، و سختی سفر، و ناگواری غذا را با جان و دل قبول می کنند، تا به جایگاه وسیع، و منزلگاه امن، با آرامش قدم بگذارند، و از تمام سختی های طول سفر احساس ناراحتی ندارند، و هزینه های مصرف شده را غرامت نمی

شمارند، و هیچ چیز برای آنان دوست داشتنی نیست جز آن که به منزل امن، و محل آرامش برسند .

اما داستان دنیا پرستان همانند گروهی است که از جایگاهی پر از نعمت ها می خواهند به سرزمین خشک و بی آب و علف کوچ کنند، پس در نظر آنان چیزی ناراحت کننده تر از این نیست که از جایگاه خود جدا می شوند، و ناراحتی ها را باید تحمل کنند.

يَا بَنِيَّ اجْعَلْ نَفْسَكَ مِيزَانًا فِيمَا بَيْنَكَ وَ بَيْنَ غَيْرِكَ
فَأَحِبِّ لِغَيْرِكَ مَا تُحِبُّ لِنَفْسِكَ وَ اكْرَهُ لَهُ مَا تَكْرَهُ
لَهَا وَ لَا تَظْلِمْ كَمَا لَا تُحِبُّ أَنْ تُظْلَمَ وَ أَحْسِنْ كَمَا
تُحِبُّ أَنْ يُحْسَنَ إِلَيْكَ وَ اسْتَقْبِحْ مِنْ نَفْسِكَ مَا
تَسْتَقْبِحُهُ مِنْ غَيْرِكَ وَ اَرْضَ مِنَ النَّاسِ بِمَا تَرْضَاهُ لَهُمْ
مِنْ نَفْسِكَ وَ لَا تَقُلْ مَا لَا تَعْلَمُ وَ إِنْ قَلَّ مَا تَعْلَمُ وَ
لَا تَقُلْ مَا لَا تُحِبُّ أَنْ يُقَالَ لَكَ وَ اعْلَمْ أَنَّ الْإِعْجَابَ

ضِدُّ الصَّوَابِ وَ آفَةُ الْأَلْبَابِ فَاسْعَ فِي كَدْحِكَ وَ لَا تَكُنْ
خَازِنًا لِغَيْرِكَ وَ إِذَا أَنْتَ هُدَيْتَ لِقَصْدِكَ فَكُنْ أَخْشَعَ
مَا تَكُونُ لِرَبِّكَ

معیارهای روابط اجتماعی

ای پسرم نفس خود را میزان میان خود و دیگران
قرار ده، پس آنچه را که برای خود دوست داری
برای دیگران نیز دوست مدار، و آنچه را که برای
خود نمی پسندی، برای دیگران میپسند، ستم روا
مدار، آنگونه که دوست نداری به تو ستم شود،
نیکوکار باش، آنگونه که دوست داری به تو نیکی
کنند، و آنچه را که برای دیگران زشت می داری
برای خود نیز زشت بشمار، و چیزی را برای مردم
رضایت بده که برای خود می پسندی.

آنچه نمی دانی نگو، گر چه آنچه را می دانی اندک
است، آنچه را دوست نداری به تو نسبت دهند،
در باره دیگران مگو.

بدان که خود بزرگ بینی و غرور، مخالف راستی،
و آفت عقل است، نهایت کوشش را در زندگی
داشته باش، و در فکر ذخیره سازی برای دیگران
مباش، آنگاه که به راه راست هدایت شدی، در
برابر پروردگارت از هر فروتنی خاضع تر باش.

وَ اعْلَمَنَّ أَنَّ أَمَامَكَ طَرِيقًا ذَا مَسَافَةٍ بَعِيدَةٍ وَ مَشَقَّةٍ
شَدِيدَةٍ وَ أَنَّهُ لَا غِنَى بِكَ فِيهِ عَنْ حُسْنِ الْإِرْتِيَادِ وَ
قَدْرِ بَلَإِكَ مِنَ الزَّادِ مَعَ خِفَّةِ الظَّهْرِ فَلَا تَحْمِلَنَّ عَلَى
ظَهْرِكَ فَوْقَ طَاقَتِكَ فَيَكُونَنَّ ثِقْلًا ذَلِكُ وَبَالًا عَلَيْكَ وَ
إِذَا وَجَدْتِ مِنْ أَهْلِ الْفَاقَةِ مَنْ يَحْمِلُ لَكَ زَادَكَ إِلَى
يَوْمِ الْقِيَامَةِ فَيُؤَافِيكَ بِهِ غَدًا حَيْثُ تَحْتَاجُ إِلَيْهِ
فَاغْتَنِمِيهِ وَ حَمَلِيهِ إِيَّاهُ وَ أَكْثَرِ مِنْ تَزْوِيدِهِ وَ أَنْتِ
قَادِرٌ عَلَيْهِ فَلَعَلَّكَ تَطْلُبِيهِ فَلَا تَجِدِيهِ وَ اغْتَنِمِي مَنْ
اسْتَقْرَضَكَ فِي حَالِ غِنَاكَ لِيَجْعَلَ قِضَاءَهُ لَكَ فِي يَوْمِ
عُسْرَتِكَ وَ اعْلَمَنَّ أَنَّ أَمَامَكَ عَقَبَةٌ كَثُودًا الْمُخِيفُ فِيهَا
أَحْسَنُ حَالًا مِنَ الْمُثْقَلِ وَ الْمُبْطِئُ عَلَيْهَا أَقْبَحُ [أَمْرًا]

حَالًا مِنَ الْمُسْرِعِ وَ أَنَّ [مَهْبِطَهَا بِكَ] مَهْبِطَكَ بِهَا لَا
مَحَالَةَ إِلَّا عَلَى جَنَّةٍ أَوْ عَلَى نَارٍ فَارْتَدَّ لِنَفْسِكَ قَبْلَ
نُزُولِكَ وَ وَطِئِ الْمَنْزِلَ قَبْلَ حُلُولِكَ فَلَيْسَ بَعْدَ
الْمَوْتِ مُسْتَعْتَبٌ وَ لَا إِلَى الدُّنْيَا مُنْصَرَفٌ.

تلاش در جمع آوری زاد و توشه

بدان راهی پر مشقت و بس طولانی در پیش روی
داری، و در این راه بدون کوشش بایسته، و تلاش
فراوان، و اندازه گیری زاد و توشه، و سبک کردن بار
گناه، موفق نخواهی بود، بیش از تحمل خود بار
مسئولیت ها بر دوش منه، که سنگینی آن برای تو
عذاب آور است .

اگر مستمندی را دیدی که توشه ات را تا قیامت
می برد، و فردا که به آن نیاز داری به تو باز می
گرداند، کمک او را غنیمت بشمار، و زاد و توشه را
بر دوش او بگذار، و اگر قدرت مالی داری بیشتر
انفاق کن، و همراه او بفرست، زیرا ممکن است

روزی در رستاخیز در جستجوی چنین فردی باشی
و او را نیابی. به هنگام بی نیازی، اگر کسی از تو وام
خواهد، غنیمت بشمار، تا در روز سختی و
تنگدستی به تو باز گرداند .

بدان که در پیش روی تو، گردنه های صعب
العبوری وجود دارد، که حال سبکباران به مراتب
بهتر از سنگین باران است، و آن که کند رود حالش
بدتر از شتاب گیرنده می باشد، و سرانجام حرکت،
بهشت و یا دوزخ خواهد بود، پس برای خویش
قبل از رسیدن به آخرت وسائلی مهیا ساز، و جایگاه
خود را پیش از آمدنت آماده کن، زیرا پس از مرگ،
عذری پذیرفته نمی شود، و راه باز گشتی وجود
ندارد.

وَ اعْلَمَنَّ أَنَّ الَّذِي بِيَدِهِ خَزَائِنُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ قَدْ
أَذِنَ لَكَ فِي الدُّعَاءِ وَ تَكْفَّلَ لَكَ بِالْإِجَابَةِ وَ أَمَرَكَ أَنْ
تَسْأَلَهُ لِيُعْطِيَكَ وَ تَسْتَرْحِمَهُ لِيَرْحَمَكَ وَ لَمْ يَجْعَلْ

[بَيْنَهُ وَ بَيْنَكَ] بَيْنَكَ وَ بَيْنَهُ مَنْ يَحْجُبُكَ عَنْهُ وَ لَمْ
يُلْجِئَكَ إِلَى مَنْ يَشْفَعُ لَكَ إِلَيْهِ وَ لَمْ يَمْنَعَكَ إِنْ أَسَأْتَ
مِنَ التَّوْبَةِ وَ لَمْ يُعَاجِلْكَ بِالنُّقْمَةِ وَ لَمْ يُعَيِّرْكَ بِالْإِنَابَةِ
وَ لَمْ يَفْضَحْكَ حَيْثُ [تَعَرَّضْتَ لِلْفَضِيحَةِ] الْفَضِيحَةُ
بِكَ أَوْلَى وَ لَمْ يُشَدِّدْ عَلَيْكَ فِي قَبُولِ الْإِنَابَةِ وَ لَمْ
يُنَاقِشْكَ بِالْجَرِيمَةِ وَ لَمْ يُؤَيِّسْكَ مِنَ الرَّحْمَةِ بَلْ جَعَلَ
نُزُوعَكَ عَنِ الذَّنْبِ حَسَنَةً وَ حَسَبَ سَيِّئَتِكَ وَاحِدَةً
وَ حَسَبَ حَسَنَتِكَ عَشْرًا وَ فَتَحَ لَكَ بَابَ الْمَتَابِ وَ
بَابَ الْإِسْتِعْتَابِ فَإِذَا نَادَيْتَهُ سَمِعَ نِدَاكَ وَ إِذَا نَاجَيْتَهُ
عَلِمَ نَجْوَاكَ فَأَفْضَيْتَ إِلَيْهِ بِحَاجَتِكَ وَ أَبَشَّتَهُ ذَاتَ
نَفْسِكَ وَ شَكَّوْتَ إِلَيْهِ هُمُومَكَ وَ اسْتَكْشَفْتَهُ كُرُوبَكَ
وَ اسْتَعَنْتَهُ عَلَى أُمُورِكَ.

نشانه های رحمت الهی

بدان، خدایی که گنج های آسمان و زمین در دست
اوست، به تو اجازه درخواست داده، و اجابت آن
را به عهده گرفته است. تو را فرمان داده که از او

بخواهی تا عطا کند، درخواست رحمت کنی تا
ببخشاید، و خداوند بین تو و خودش کسی را قرار
نداده تا حجاب و فاصله ایجاد کند، و تو را مجبور
نساخته که به شفیع و واسطه ای پناه ببری.

و در صورت ارتکاب گناه در توبه را مسدود نکرده
است، در کیفر تو شتاب نداشته، و در توبه و
بازگشت، بر تو عیب نگرفته است، در آنجا که
رسوایی سزاوار توست، رسوا نساخته، و برای
بازگشت به خویش شرائط سنگینی مطرح نکرده
است، در گناهان تو را به محاکمه نکشیده، و از
رحمت خویش نا امیدت نکرده، بلکه بازگشت تو
را از گناهان نیکی شمرده است. هر گناه تو را یکی،
و هر نیکی تو را ده به حساب آورده، و راه بازگشت
و توبه را به روی تو گشوده است .

هر گاه او را بخوانی، ندایت را می شنود، و چون با
او راز دل گویی راز تو را می داند، پس حاجت خود

را با او بگویی، و آنچه در دل داری نزد او باز گوی،
غم و اندوه خود را در پیشگاه او مطرح کن، تا غم
های تو را بر طرف کند و در مشکلات تو را یاری
رساند.

وَ سَأَلْتَهُ مِنْ خَزَائِنِ رَحْمَتِهِ مَا لَا يَقْدِرُ عَلَىٰ إعْطَائِهِ
غَيْرُهُ مِنْ زِيَادَةِ الأَعْمَارِ وَ صِحَّةِ الأَبْدَانِ وَ سَعَةِ
الأَرْزَاقِ. ثُمَّ جَعَلَ فِي يَدَيْكَ مَفَاتِيحَ خَزَائِنِهِ بِمَا أَدِنَ
لَكَ فِيهِ مِنْ مَسْأَلَتِهِ فَمَتَى شِئْتَ اسْتَفْتَحْتَ بِالدُّعَاءِ
أَبْوَابَ نِعْمَتِهِ وَ اسْتَمْطَرْتَ شَائِبَ رَحْمَتِهِ فَلَا
[يُقْنِطَنَّكَ] يُقْنِطَنَّكَ إِبْطَاءُ إِجَابَتِهِ فَإِنَّ العَطِيَّةَ عَلَى
قَدْرِ النِّيَّةِ وَ رُبَّمَا أُخِّرَتْ عَنكَ الإِجَابَةُ لِيَكُونَ ذَلِكَ
أَعْظَمَ لِأَجْرِ السَّائِلِ وَ أَجْزَلَ لِعَطَاءِ الأَمَلِ وَ رُبَّمَا
سَأَلْتَ الشَّيْءَ فَلَا [تُعْطَاهُ] تُؤْتَاهُ وَ أُوتِيَتْ خَيْرًا مِنْهُ
عَاجِلًا أَوْ آجِلًا أَوْ صُرِفَ عَنكَ لِمَا هُوَ خَيْرٌ لَكَ فَلَرَبَّ
أَمْرٍ قَدْ طَلَبْتَهُ فِيهِ هَلَاكُ دِينِكَ لَوْ أُوتِيَتْهُ فَلْتَكُنْ

مَسْأَلَتِكَ فِيمَا يَبْقَى لَكَ جَمَالُهُ وَ يُنْفَى عَنْكَ وَبِأَلِهِ
فَالْمَالُ لَا يَبْقَى لَكَ وَ لَا تَبْقَى لَهُ.

شرایط اجابت دعا

و از گنجینه های رحمت او چیزهایی را درخواست کن که جز او کسی نمی تواند عطا کند، مانند عمر بیشتر، تندرستی بدن، و گشایش در روزی.

سپس خداوند کلیدهای گنجینه های خود را در دست تو قرار داده که به تو اجازه دعا کردن داد، پس هر گاه اراده کردی می توانی با دعا، درهای نعمت خدا را بگشایی، تا باران رحمت الهی بر تو ببارد.

هرگز از تأخیر اجابت دعا نا امید مباش، زیرا بخشش الهی باندازه نیت است، گاه، در اجابت دعا تأخیر می شود تا پاداش درخواست کننده بیشتر و جزای آرزومند کامل تر شود، گاهی

درخواست می کنی اما پاسخ داده نمی شود، زیرا بهتر از آنچه خواستی به زودی یا در وقت مشخص، به تو خواهد بخشید، یا به جهت اعطاء بهتر از آنچه خواستی، دعا به اجابت نمی رسد، زیرا چه بسا خواسته هایی داری که اگر داده شود مایه هلاکت دین تو خواهد بود، پس خواسته های تو به گونه ای باشد که جمال و زیبایی تو را تأمین، و رنج و سختی را از تو دور کند، پس نه مال دنیا برای تو پایدار، و نه تو برای مال دنیا باقی خواهی ماند.

وَاعْلَمْ يَا بُنَيَّ إِنَّكَ إِنَّمَا خُلِقْتَ لِلْآخِرَةِ لَا لِلدُّنْيَا وَ
لِلْفَنَاءِ لَا لِلْبَقَاءِ وَ لِلْمَوْتِ لَا لِلْحَيَاةِ وَ أَنَّكَ فِي [مَنْزِلِ]
قُلْعَةٍ وَ دَارِ بُلْغَةٍ وَ طَرِيقٍ إِلَى الْآخِرَةِ وَ أَنَّكَ طَرِيدُ
الْمَوْتِ الَّذِي لَا يَنْجُو مِنْهُ هَارِبُهُ وَ لَا يَفُوتُهُ طَالِبُهُ وَ
لَا بُدَّ أَنَّهُ مُدْرِكُهُ فَكُنْ مِنْهُ عَلَى حَذَرٍ أَنْ يُدْرِكَكَ وَ
أَنْتَ عَلَى حَالٍ سَيِّئَةٍ قَدْ كُنْتَ تُحَدِّثُ نَفْسَكَ مِنْهَا

بِالتَّوْبَةِ فَيَحُولَ بَيْنَكَ وَ بَيْنَ ذَلِكَ فَإِذَا أَنْتَ قَدْ أَهْلَكْتَ
نَفْسَكَ. يَا بَنِيَّ أَكْثَرَ مِنْ ذِكْرِ الْمَوْتِ وَ ذِكْرِ مَا تَهْجُمُ
عَلَيْهِ وَ تُفْضِي بَعْدَ الْمَوْتِ إِلَيْهِ حَتَّى يَأْتِيكَ وَ قَدْ
أَخَذْتَ مِنْهُ حِذْرَكَ وَ شَدَدْتَ لَهُ أَرْكَ وَ لَا يَأْتِيكَ
بَغْتَةً فَيَبْهَرُكَ. وَ إِيَّاكَ أَنْ تَخْتَرَّ بِمَا تَرَى مِنْ إِخْلَادِ أَهْلِ
الدُّنْيَا إِلَيْهَا وَ تَكَالِبِهِمْ عَلَيْهَا فَقَدْ نَبَّأَكَ اللَّهُ عَنْهَا وَ
[نَعَتَتْ لَكَ نَفْسَهَا] نَعَتْ هِيَ لَكَ عَنْ نَفْسِهَا وَ
تَكَشَّفَتْ لَكَ عَنْ مَسَاوِيهَا.

ضرورت یاد مرگ

پسرم، بدان تو برای آخرت آفریده شدی، نه دنیا،
برای رفتن از دنیا، نه پایدار ماندن در آن، برای
مرگ، نه زندگی جاودانه در دنیا، که هر لحظه
ممکن است از دنیا کوچ کنی، و به آخرت در آیی.
و تو شکار مرگی هستی که فرار کننده آن نجاتی
ندارد، و هر که را بجوید به آن می رسد، و سرانجام
او را می گیرد.

پس، از مرگ بترس. نکند زمانی سراغ تو را گیرد که در حال گناه یا در انتظار توبه کردن باشی و مرگ مهلت ندهد و بین تو و توبه فاصله اندازد، که در این حال خود را تباه کرده ای. پسرم فراوان بیاد مرگ باش، و به یاد آنچه که به سوی آن می روی، و پس از مرگ در آن قرار می گیری. تا هنگام ملاقات با مرگ از هر نظر آماده باشی، نیروی خود را افزون، و کمر همّت را بسته نگهدار که ناگهان نیاید و تو را مغلوب سازد.

مبادا دل‌بستگی فراوان دنیا پرستان، و تهاجم حریصانه آنان به دنیا، تو را مغرور کند، چرا که خداوند تو را از حالات دنیا آگاه کرده، و دنیا نیز از وضع خود تو را خبر داده، و از زشتی های روزگار پرده برداشته است.

فَإِنَّمَا أَهْلُهَا كِلَابٌ عَاوِيَةٌ وَ سِبَاعٌ ضَارِيَةٌ يَهْرُ بَعْضُهَا عَلَى بَعْضٍ وَ يَأْكُلُ عَزِيْزُهَا ذَلِيْلَهَا وَ يَقْهَرُ كَبِيْرُهَا

صَغِيرَهَا نَعَمٌ مُعَقَّلَةٌ وَ أُخْرَى مُهْمَلَةٌ قَدْ أَضَلَّتْ
عُقُولَهَا وَ رَكِبَتْ مَجْهُولَهَا سُرُوحٌ عَاهَةٌ بِوَادٍ وَعَثِ
لَيْسَ لَهَا رَاعٍ يُقِيمُهَا وَ لَا مُسِيمٌ يُسِيمُهَا سَلَكَتْ بِهِمْ
الدُّنْيَا طَرِيقَ العَمَى وَ أَخَذَتْ بِأَبْصَارِهِمْ عَن مَنَارِ
الهُدَى فَتَاهُوا فِي حَيْرَتِهَا وَ غَرِقُوا فِي نِعْمَتِهَا وَ
اتَّخَذُوهَا رَبًّا فَلَعِبَتْ بِهِمْ وَ لَعِبُوا بِهَا وَ نَسُوا مَا
وَرَاءَهَا. رُوِيَ أَنَّ يُسْفِرُ الظَّلَامُ كَأَنَّ قَدْ وَرَدَتْ الأَظْعَانُ
يُوشِكُ مَنْ أَسْرَعَ أَنْ يَلْحَقَ وَ اعْلَمْ يَا بَنِيَّ أَنَّ مَنْ
كَانَتْ مَطِيبَتُهُ اللَّيْلَ وَ النَّهَارَ فَإِنَّهُ يُسَارُّ بِهِ وَ إِنْ كَانَ
وَاقِفًا وَ يَقْطَعُ المَسَافَةَ وَ إِنْ كَانَ مُقِيمًا وَادِعَا.

شناخت دنیا پرستان

همانا دنیا پرستان چونان سگ های درنده، عو عو
کنان، برای دریدن صید در شتابند، برخی به برخی
دیگر هجوم آورند، و نیرومندشان، ناتوان را می
خورد، و بزرگ ترها کوچک ترها را. و یا چونان
شترانی هستند که برخی از آنها پای بسته، و برخی

دیگر در بیابان رها شده، که راه گم کرده و در
جاده های نامعلومی در حرکتند، و در وادی پر از
آفت ها، و در شنزاری که حرکت با کندی صورت
می گیرد گرفتارند، نه چوپانی دارند که به کارشان
برسد، و نه چراننده ای که به چراگاهشان برود.

دنیا آنها را به راه کوری کشاند. و دیدگانیشان را از
چراغ هدایت بیوشاند، در بیراهه سرگردان، و در
نعمت ها غرق شده اند، که نعمت ها را پروردگار
خود قرار دادند. هم دنیا آنها را به بازی گرفته، و
هم آنها با دنیا به بازی پرداخته، و آخرت را
فراموش کرده اند. اندکی مهلت ده، بزودی تاریکی
بر طرف می شود، گویا مسافران به منزل رسیده
اند، و آن کس که شتاب کند به کاروان خواهد
رسید.

پسرم بدان آن کس که مرکبش شب و روز آماده
است همواره در حرکت خواهد بود، هر چند خود

را ساکن پندارد، و همواره راه می پیماید هر چند
در جای خود ایستاده و راحت باشد.

وَ اعْلَمْ يَقِيناً أَنَّكَ لَنْ تَبْلُغَ أَمْلَكَ وَ لَنْ تَعْدُوَ أَجَلَكَ وَ
أَنَّكَ فِي سَبِيلِ مَنْ كَانَ قَبْلَكَ فَخَفِّضْ فِي الطَّلَبِ وَ
أَجْمِلْ فِي الْمُكْتَسَبِ فَإِنَّهُ رَبُّ طَلَبٍ قَدْ جَرَّ إِلَى حَرَبٍ
وَ لَيْسَ كُلُّ طَالِبٍ بِمَرْزُوقٍ وَ لَا كُلُّ مُجْمِلٍ بِمَحْرُومٍ وَ
أَكْرَمُ نَفْسِكَ عَنْ كُلِّ دَنِيَّةٍ وَ إِنْ سَاقَتَكَ إِلَى الرَّغَائِبِ
فَإِنَّكَ لَنْ تَعْتَاضَ بِهَا تَبْدُلَ مِنْ نَفْسِكَ عِوَضاً وَ لَا تَكُنْ
عَبْدَ غَيْرِكَ وَ قَدْ جَعَلَكَ اللَّهُ حُرّاً وَ مَا خَيْرُ خَيْرٍ لَا يُنَالُ
إِلَّا بِشَرٍّ وَ يُسَّرُ لَا يُنَالُ إِلَّا بِعُسْرٍ وَ إِيَّاكَ أَنْ تُوجِفَ
بِكَ مَطَايَا الطَّمَعِ فَتُورِدَكَ مَنَاهِلَ الْهَلَكَةِ وَ إِنْ
اسْتَطَعْتَ إِلَّا يَكُونُ بَيْنَكَ وَ بَيْنَ اللَّهِ ذُو نِعْمَةٍ فَافْعَلْ
فَإِنَّكَ مُدْرِكُ قَسْمِكَ وَ آخِذُ سَهْمِكَ وَ إِنْ الْيَسِيرَ مِنْ
اللَّهِ سُبْحَانَهُ [أَكْرَمٌ وَ أَعْظَمٌ] أَعْظَمٌ وَ أَكْرَمٌ مِنَ الْكَثِيرِ
مِنْ خَلْقِهِ وَ إِنْ كَانَ كُلُّ مَنْهُ.

ضرورت واقع نگری در زندگی (ارزشهای گوناگون اخلاقی)

به یقین بدان که تو به همه آرزوهای خود نخواهی رسید، و تا زمان مرگ بیشتر زندگی نخواهی کرد، و بر راه کسی می روی که پیش از تو می رفت، پس در به دست آوردن دنیا آرام باش، و در مصرف آنچه به دست آوردی نیکو عمل کن، زیرا چه بسا تلاش بی اندازه برای دنیا که به تاراج رفتن اموال کشانده شد. پس هر تلاشگری به روزی دلخواه نخواهد رسید، و هر مدارا کننده ای محروم نخواهد شد.

نفس خود را از هر گونه پستی باز دار، هر چند تو را به اهداف رساند، زیرا نمی توانی به اندازه آبرویی که از دست می دهی بهایی به دست آوری. برده دیگری مباش، که خدا تو را آزاد آفرید، آن نیک که جز با شر به دست نیاید نیکی نیست، و

آن راحتی که با سختی های فراوان به دست آید،
آسایش نخواهد بود.

بپرهیز از آن که مرکب طمع ورزی تو را به سوی
هلاکت به پیش راند، و اگر توانستی که بین تو و
خدا صاحب نعمتی قرار نگیرد، چنین باش، زیرا تو،
روزی خود را دریافت می کنی، و سهم خود بر می
داری، و مقدار اندکی که از طرف خدای سبحان به
دست می آوری، بزرگ و گرمی تر از (مال) فراوانی
است که از دست بندگان دریافت می داری، گرچه
همه از طرف خداست.

وَ تَلَا فِیْكَ مَا فَرَطَ مِنْ صَمْتِكَ أَيْسَرُ مِنْ إِدْرَاكِكَ مَا
فَاتَ مِنْ مَنْطِقِكَ وَ حِفْظُ مَا فِي الْوِعَاءِ بِشَدِّ الْوِكَاءِ وَ
حِفْظُ مَا فِي يَدَيْكَ أَحَبُّ إِلَيَّ مِنْ طَلَبِ مَا فِي يَدَيَّ
غَيْرِكَ وَ مَرَارَةُ الْيَأْسِ خَيْرٌ مِنَ الطَّلَبِ إِلَى النَّاسِ وَ
الْحِرْفَةُ مَعَ الْعِفَّةِ خَيْرٌ مِنَ الْغِنَى مَعَ الْفُجُورِ وَ الْمَرْءُ
أَحْفَظُ لِسِرِّهِ وَ رَبُّ سَاعٍ فِيمَا يَضُرُّهُ مَنْ أَكْثَرَ أَهْجَرَ

وَمَنْ تَفَكَّرَ أَبْصَرَ قَارِنِ أَهْلِ الْخَيْرِ تَكُنْ مِنْهُمْ وَبَيْنِ
أَهْلِ الشَّرِّ تَبِنِ عَنْهُمْ بِئْسَ الطَّعَامُ الْحَرَامُ وَظُلْمُ
الضَّعِيفِ أَفْحَشُ الظُّلْمِ إِذَا كَانَ الرَّفْقُ خُرْقًا كَانَ
الْخُرْقُ رِفْقًا رُبَّمَا كَانَ الدَّوَاءُ دَاءً وَالدَّاءُ دَوَاءً وَرُبَّمَا
نَصَحَ غَيْرُ النَّاصِحِ وَغَشَّ الْمُسْتَنْصِحُ وَإِيَّاكَ وَ
الِاتِّكَالَ عَلَى الْمُنَى فَإِنَّهَا بَضَائِعُ النَّوْكَى وَ الْعَقْلُ
حِفْظُ التَّجَارِبِ وَ خَيْرُ مَا جَرَّبْتَ مَا وَعَظَكَ بَادِرِ
الْفُرْصَةَ قَبْلَ أَنْ تَكُونَ غُصَّةً لَيْسَ كُلُّ طَالِبٍ يُصِيبُ
وَ لَا كُلُّ غَائِبٍ يُّؤَبُّ وَ مِنَ الْفَسَادِ إِضَاعَةُ الزَّادِ وَ
مَفْسَدَةُ الْمَعَادِ وَ لِكُلِّ أَمْرٍ عَاقِبَةٌ سَوْفَ يَأْتِيكَ مَا
قُدِّرَ لَكَ التَّاجِرُ مُخَاطِرٌ وَ رَبُّ يَسِيرٍ أَمَى مِنْ كَثِيرٍ لَا
خَيْرَ فِي مُعِينٍ [مُهِينٍ] مَهِينٍ وَ لَا فِي صَدِيقٍ ظَنِينٍ
سَاهِلِ الدَّهْرِ مَا ذَلَّ لَكَ قَعُودُهُ وَ لَا تُخَاطِرُ بِشَيْءٍ
رَجَاءَ أَكْثَرِ مِنْهُ وَ إِيَّاكَ أَنْ تَجْمَحَ بِكَ مَطِيئَةُ اللَّجَاجِ.

آنچه با سکوت از دست می دهی آسانتر از آن است که با سخن از دست برود، چرا که نگهداری آنچه در مشك است با محکم بستن دهانه آن امکان پذیر است، و نگهداری آنچه که در دست داری، پیش من بهتر است از آن که چیزی از دیگران بخواهی، و تلخی نا امیدي بهتر از درخواست کردن از مردم است.

شغل همراه با پاکدامنی، بهتر از ثروت فراوانی است که با گناهان به دست آید، مرد برای پنهان نگاه داشتن اسرار خویش سزاوارتر است.

چه بسا تلاش کننده ای که به زیان خود می کوشد، هر کس پر حرفی کند یاوه می گوید، و آن کس که بیندیشد آگاهی یابد، با نیکان نزدیک شو و از آنان باش، و با بدان دور شو و از آنان دوری کن. بدترین غذاها، لقمه حرام، و بدترین ستم ها، ستمکاری به ناتوان است .

جایی که مدارا کردن درشتی به حساب آید به جای
مدارا درشتی کن، چه بسا که دارو بر درد افزایش دهد، و
بیماری، درمان باشد، و چه بسا آن کس که اهل
اندرز نیست، اندرز دهد، و نصیحت کننده دغل
کار باشد .

هرگز بر آرزوها تکیه نکن که سرمایه احمقان
است، و حفظ عقل، پند گرفتن از تجربه هاست، و
بهترین تجربه آن که تو را پند آموزد. پیش از آن
که فرصت از دست برود، و اندوه بیار آورد، از
فرصت ها استفاده کن. هر تلاشگری به خواسته
های خود نرسد، و هر پنهان شده ای باز نمی گردد .
از نمونه های تباهی، نابود کردن زاد و توشه آخرت
است. هر کاری پایانی دارد، و به زودی آنچه برای
تو مقدر گردیده خواهد رسید. هر بازرگانی خویش
را به مخاطره افکند. چه بسا اندکی که از فراوانی
بهتر است.

نه در یاری دادن انسان پست چیزی وجود دارد و
نه در دوستی با دوست متهم، حال که روزگار در
اختیار تو است آسان گیر، و برای آن که بیشتر به
دست آوری خطر نکن. از سوار شدن بر مرکب
ستیزه جویی پرهیز.

أَحْمِلْ نَفْسَكَ مِنْ أَخِيكَ عِنْدَ صَرْمِهِ عَلَى الصَّلَةِ وَ عِنْدَ
صُدُودِهِ عَلَى اللَّطْفِ وَ الْمُقَارَبَةِ وَ عِنْدَ جُمُودِهِ
عَلَى الْبَدْلِ وَ عِنْدَ تَبَاعُدِهِ عَلَى الدُّنُوِّ وَ عِنْدَ شِدَّتِهِ
عَلَى اللَّيْنِ وَ عِنْدَ جُرْمِهِ عَلَى الْعُذْرِ حَتَّى كَأَنَّكَ لَهُ عَبْدٌ
وَ كَأَنَّهُ ذُو نِعْمَةٍ عَلَيْكَ وَ إِيَّاكَ أَنْ تَضَعَ ذَلِكَ فِي غَيْرِ
مَوْضِعِهِ أَوْ أَنْ تَفْعَلَهُ بِغَيْرِ أَهْلِهِ لَا تَتَّخِذَنَّ عَدُوَّ
صَدِيقِكَ صَدِيقًا فَتُعَادِيَ صَدِيقَكَ وَ امْحَضْ أَخَاكَ
النَّصِيحَةَ حَسَنَةً كَانَتْ أَوْ قَبِيحَةً وَ تَجَرَّعِ الْغَيْظَ فَإِنَّ
لَمْ أَرِ جُرْعَةً أَحْلَى مِنْهَا عَاقِبَةً وَ لَا أَلَذَّ مَغْبَةً وَ لَنْ
لِمَنْ غَالِظَكَ فَإِنَّهُ يُوشِكُ أَنْ يَلِينَ لَكَ وَ خُذْ عَلَى
عَدُوِّكَ بِالْفَضْلِ فَإِنَّهُ [أَحَدٌ] أَحْلَى الظَّفَرَيْنِ وَ إِنْ

أَرَدْتَ قَطِيعَةَ أَخِيكَ فَاسْتَبَقِ لَهُ مِنْ نَفْسِكَ بَقِيَّةً
يَرْجِعُ إِلَيْهَا إِنْ بَدَأَ لَهُ ذَلِكَ يَوْمًا مَا وَ مَنْ ظَنَّ بِكَ
خَيْرًا فَصَدَّقْ ظَنَّهُ وَ لَا تُضِيعَنَّ حَقَّ أَخِيكَ اتِّكَالًا عَلَى
مَا بَيْنَكَ وَ بَيْنَهُ فَإِنَّهُ لَيْسَ لَكَ بِأَخٍ مَنْ أَضَعْتَ حَقَّهُ
وَ لَا يَكُنْ أَهْلُكَ أَشَقَى الْخَلْقِ بِكَ وَ لَا تَرَعِبَنَّ فِيمَنْ
زَهَدَ عَنْكَ وَ لَا يَكُونَنَّ أَخُوكَ أَقْوَى عَلَى قَطِيعَتِكَ
مِنْكَ عَلَى صَلَاتِهِ وَ لَا تَكُونَنَّ عَلَى الْإِسَاءَةِ أَقْوَى مِنْكَ
عَلَى الْإِحْسَانِ وَ لَا يَكْبُرَنَّ عَلَيْكَ ظُلْمٌ مَنْ ظَلَمَكَ فَإِنَّهُ
يَسْعَى فِي مَضْرَّتِهِ وَ نَفْعِكَ وَ لَيْسَ جَزَاءُ مَنْ سَرَّكَ أَنْ
تَسُوءَهُ.

حقوق دوستان

چون برادرت از تو جدا گردد، تو پیوند دوستی را
بر قرار کن، اگر روی برگرداند تو مهربانی کن، و
چون بخل ورزد تو بخشنده باش، هنگامی که
دوری می گزیند تو نزدیک شو، و چون سخت می
گیرد تو آسان گیر، و به هنگام گناهش عذر او

بپذیر، چنان که گویا بنده او می باشی، و او صاحب نعمت تو می باشد.

مبادا دستورات یاد شده را با غیر دوستانت انجام دهی، یا با انسان هایی که سزاوار آن نیستند بجا آوری، دشمن دوست خود را دوست مگیر تا با دوست دشمنی نکنی. در پند دادن دوست بکوش، خوب باشد یا بد، و خشم را فرو خور که من جرعه ای شیرین تر از آن ننوشیدم، و پایانی گواراتر از آن ندیده ام.

با آن کس که با تو درشتی کرده، نرم باش که امید است به زودی در برابر تو نرم شود، با دشمن خود با بخشش رفتار کن، زیرا سرانجام شیرین دو پیروزی است (انتقام گرفتن یا بخشیدن).

اگر خواستی از برادرت جدا شوی، جایی برای دوستی باقی گذار، تا اگر روزی خواست به سوی تو باز گردد بتواند، کسی که به تو گمان نیک برد او

را تصدیق کن، و هرگز حق برادرت را به اعتماد دوستی که با او داری ضایع نکن، زیرا آن کس که حقش را ضایع می کنی با تو برادر نخواهد بود، و افراد خانواده ات بد بخت ترین مردم نسبت به تو نباشند، و به کسی که به تو علاقه ای ندارد دل میند، مبادا برادرت برای قطع پیوند دوستی، دلیلی محکم تر از برقراری پیوند با تو داشته باشد، و یا در بدی کردن، بهانه ای قوی تر از نیکی کردن تو بیاورد.

ستمکاری کسی که بر تو ستم می کند در دیده ات بزرگ جلوه نکند، چه او به زیان خود، و سود تو کوشش دارد، و سزای آن کس که تو را شاد می کند بدی کردن نیست.

وَ اعْلَمْ يَا بَنِيَّ أَنَّ الرِّزْقَ رِزْقَانِ رِزْقٌ تَطْلُبُهُ وَ رِزْقٌ يَطْلُبُكَ فَإِنْ أَنْتَ لَمْ تَأْتِهِ أَتَاكَ مَا أَقْبَحَ الْخُضُوعِ عِنْدَ الْحَاجَةِ وَ الْجَفَاءِ عِنْدَ الْغِنَى إِمَّا لَكَ مِنْ دُنْيَاكَ مَا

أَصْلَحْتَ بِهِ مَثْوَاكَ وَ إِنْ كُنْتَ جَاذِعًا عَلَى مَا تَفَلَّتَ
مِنْ يَدَيْكَ فَاجْزَعْ عَلَى كُلِّ مَا لَمْ يَصِلْ إِلَيْكَ اسْتَدِلَّ
عَلَى مَا لَمْ يَكُنْ بِهَا قَدْ كَانَ فَإِنَّ الْأُمُورَ أَشْبَاهُ وَ لَا
تَكُونَنَّ مِمَّنْ لَا تَنْفَعُهُ الْعِظَةُ إِلَّا إِذَا بَالَغْتَ فِي إِيْلَامِهِ
فَإِنَّ الْعَاقِلَ يَتَّعِظُ بِالْآدَابِ وَ الْبَهَائِمَ لَا تَتَّعِظُ إِلَّا
بِالضَّرْبِ. اطْرَحْ عَنْكَ وَارِدَاتِ الْهُمُومِ بِعِزَائِمِ الصَّبْرِ وَ
حُسْنِ الْيَقِينِ مَنْ تَرَكَ الْقَصْدَ جَارَ وَ الصَّاحِبُ
مُنَاسِبٌ وَ الصَّدِيقُ مَنْ صَدَقَ غَيْبُهُ وَ الْهُوَى شَرِيكُ
الْعَمَى.

ارزشهای اخلاقی

پسرم بدان که روزی دو قسم است، یکی آن که تو
آن را می جویی، و دیگر آن که او تو را می جوید،
و اگر تو به سوی آن نروی، خود به سوی تو خواهد
آمد .

چه زشت است فروتنی به هنگام نیاز، و ستمکاری
به هنگام بی نیازی همانا سهم تو از دنیا آن اندازه

خواهد بود که با آن سرای آخرت را اصلاح کنی،
اگر برای چیزی که از دست دادی ناراحت می
شوی، پس برای هر چیزی که به دست تو نرسیده
نیز نگران باش. با آنچه در گذشته دیده یا شنیده
ای، برای آنچه که هنوز نیامده، استدلال کن، زیرا
تحوّلات و امور زندگی همانند یکدیگرند.

از کسانی مباش که اندرز سودشان ندهد، مگر با
آزردن فراوان، زیرا عاقل با اندرز و آداب پند گیرد،
و حیوانات با زدن .

غم و اندوه را با نیروی صبر و نیکویی یقین از خود
دور ساز. کسی که میانه روی را ترك کند از راه حق
منحرف می گردد، یار و همنشین، چونان
خویشاوند است. دوست آن است که در نهان آیین
دوستی را رعایت کند. هوا پرستی همانند کوری
است.

وَرُبَّ بَعِيدٍ أَقْرَبُ مِنْ قَرِيبٍ وَ قَرِيبٍ أَبْعَدُ مِنْ بَعِيدٍ
وَ الْغَرِيبُ مَنْ لَمْ يَكُنْ لَهُ حَبِيبٌ مَنْ تَعَدَّى الْحَقَّ
ضَاقَ مَذْهَبُهُ وَ مَنْ اقْتَصَرَ عَلَى قَدْرِهِ كَانَ أَبْقَى لَهُ
وَ أَوْثَقُ سَبَبٍ أَخَذَتْ بِهِ سَبَبٌ بَيْنَكَ وَ بَيْنَ اللَّهِ
سُبْحَانَهُ وَ مَنْ لَمْ يُبَالِكْ فَهُوَ عَدُوٌّكَ قَدْ يَكُونُ الْيَأْسُ
إِذْرَاكَ إِذَا كَانَ الطَّمَعُ هَلَاكًا لَيْسَ كُلُّ عَوْرَةٍ تَظْهَرُ وَ
لَا كُلُّ فُرْصَةٍ تُصَابُ وَ رُبَّمَا أَخْطَأَ الْبَصِيرُ قَصْدَهُ وَ
أَصَابَ الْأَعْمَى رُشْدَهُ. أَخْرِ الشَّرَّ فَإِنَّكَ إِذَا شِئْتَ
تَعَجَّلْتَهُ وَ قَطِيعَةُ الْجَاهِلِ تَعْدِلُ صِلَةَ الْعَاقِلِ مَنْ
أَمِنَ الزَّمَانَ خَانَهُ وَ مَنْ أَعْظَمَهُ أَهَانَهُ لَيْسَ كُلُّ مَنْ
رَمَى أَصَابَ إِذَا تَغَيَّرَ السُّلْطَانُ تَغَيَّرَ الزَّمَانُ سَلْ عَنِ
الرَّفِيقِ قَبْلَ الطَّرِيقِ وَ عَنِ الْجَارِ قَبْلَ الدَّارِ إِيَّاكَ أَنْ
تَذُكَّرَ مِنَ الْكَلَامِ مَا يَكُونُ مُضْحِكًا وَ إِنْ حَكَيْتَ ذَلِكَ
عَنْ غَيْرِكَ.

چه بسا دور که از نزدیک نزدیک تر، و چه بسا
نزدیک که از دور دورتر است، انسان تنها، کسی
است که دوستی ندارد، کسی که از حق تجاوز کند،
زندگی بر او تنگ می گردد، هر کس قدر و منزلت
خویش بداند حرمتش باقی است، استوارترین
وسیله ای که می توانی به آن چنگ زنی، رشته ای
است که بین تو و خدای تو قرار دارد. کسی که به
کار تو اهتمام نمی ورزد دشمن توست .

گاهی ناامیدی، خود رسیدن به هدف است، آنجا
که طمع ورزی هلاکت باشد. چنان نیست که هر
عیبی آشکار، و هر فرصتی دست یافتنی باشد، چه
بسا که بینا به خطا می رود و کور به مقصد رسد .

بدی ها را به تأخیر انداز، زیرا هر وقت بخواهی
می توانی انجام دهی. بریدن با جاهل، پیوستن به
عاقل است، کسی که از نیرنگ بازی روزگار ایمن
باشد به او خیانت خواهد کرد، و کسی که روزگار

فانی را بزرگ بشمارد، او را خوار خواهد کرد. چنین نیست که هر تیر اندازی به هدف بزند، هر گاه اندیشه سلطان تغیر کند، زمانه دگرگون شود .

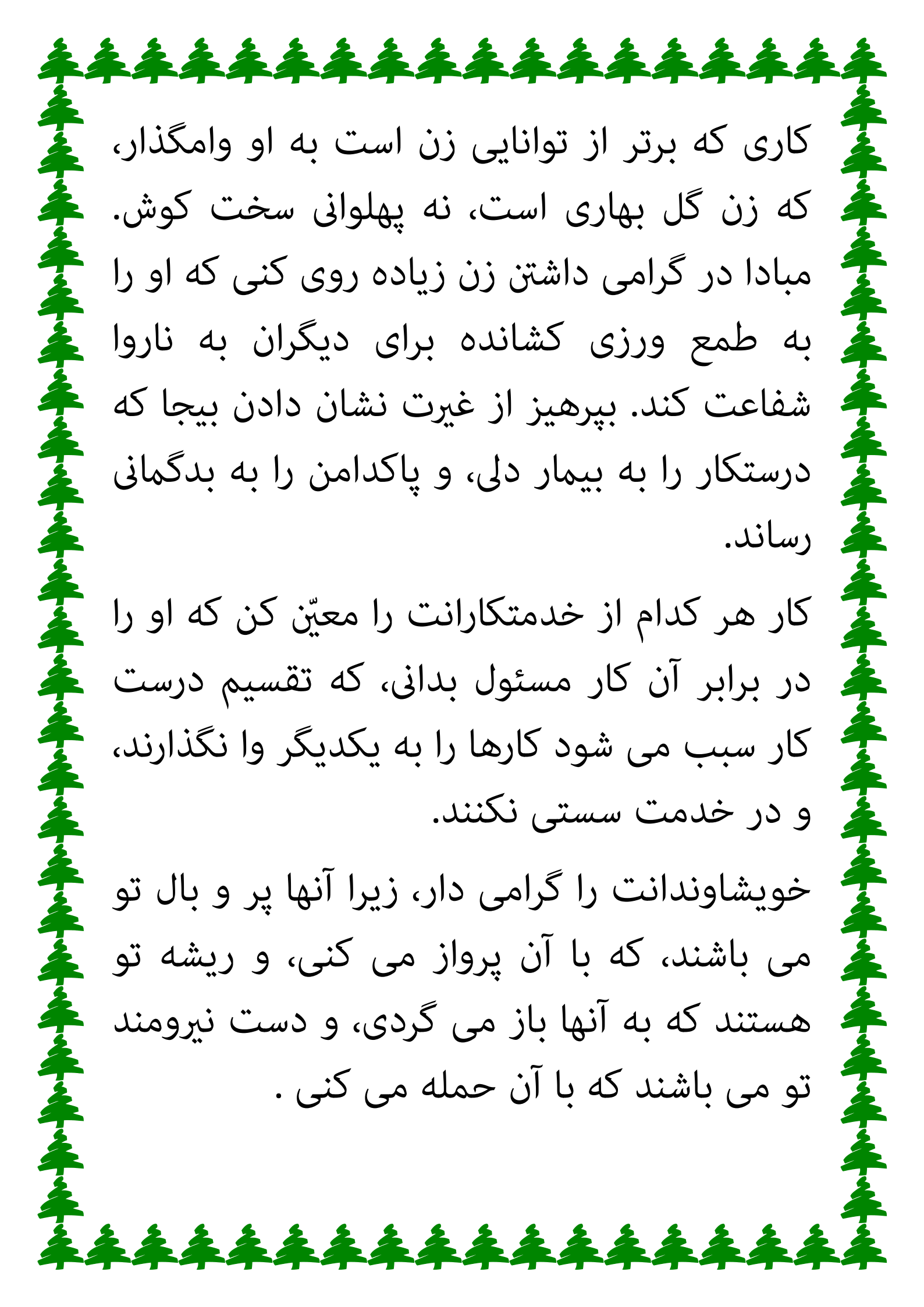
پیش از حرکت، از همسفر بپرس، و پیش از خریدن منزل همسایه را بشناس. از سخنان بی ارزش و خنده آور بپرهیز، گر چه آن را از دیگری نقل کرده باشی.

وَ إِيَّاكَ وَ مُشَاوِرَةَ النِّسَاءِ فَإِنَّ رَأْيَهُنَّ إِلَىٰ أَفْنٍ وَ عَزْمَهُنَّ إِلَىٰ وَهْنٍ وَ اكْفُفْ عَلَيْهِنَّ مِنْ أَبْصَارِهِنَّ بِحِجَابِكَ إِيَّاهُنَّ فَإِنَّ شِدَّةَ الْحِجَابِ أَبْقَىٰ عَلَيْهِنَّ وَ لَيْسَ خُرُوجُهُنَّ بِأَشَدَّ مِنْ إِدْخَالِكَ مَنْ لَا يُوثِقُ بِهِ عَلَيْهِنَّ وَ إِنْ اسْتَطَعْتَ أَلَّا يَعْرِفْنَ غَيْرَكَ فَافْعَلْ وَ لَا تُمَلِّكِ الْمَرْأَةَ مِنْ أَمْرِهَا مَا جَاوَزَ نَفْسَهَا فَإِنَّ الْمَرْأَةَ رَيْحَانَةٌ وَ لَيْسَتْ بِقَهْرْمَانَةٍ وَ لَا تَعُدُّ بِكَرَامَتِهَا نَفْسَهَا وَ لَا تُطْمِعْهَا فِي أَنْ تَشْفَعَ لغيرِهَا وَ إِيَّاكَ وَ التَّخَايِرَ فِي غَيْرِ مَوْضِعٍ غَيْرَةٍ فَإِنَّ ذَلِكَ يَدْعُو الصَّحِيحَةَ إِلَى السَّقَمِ

وَ الْبَرِيَّةَ إِلَى الرَّيْبِ وَ اجْعَلْ لِكُلِّ إِنْسَانٍ مِنْ خَدَمِكَ
عَمَلًا تَأْخُذُهُ بِهِ فَإِنَّهُ أَحْرَىٰ أَلَّا يَتَوَاكَلُوا فِي خِدْمَتِكَ
وَ أَكْرَمَ عَشِيرَتِكَ فَإِنَّهُمْ جَنَاحُكَ الَّذِي بِهِ تَطِيرُ وَ
أَصْلُكَ الَّذِي إِلَيْهِ تَصِيرُ وَ يَدُكَ الَّتِي بِهَا تَصُولُ.
اسْتَوْدِعِ اللَّهَ دِينَكَ وَ دُنْيَاكَ وَ اسْأَلْهُ خَيْرَ الْقَضَاءِ لَكَ
فِي الْعَاجِلَةِ وَ الْآجِلَةِ وَ الدُّنْيَا وَ الْآخِرَةِ وَ السَّلَامِ.

جایگاه زن و فرهنگ پرهیز

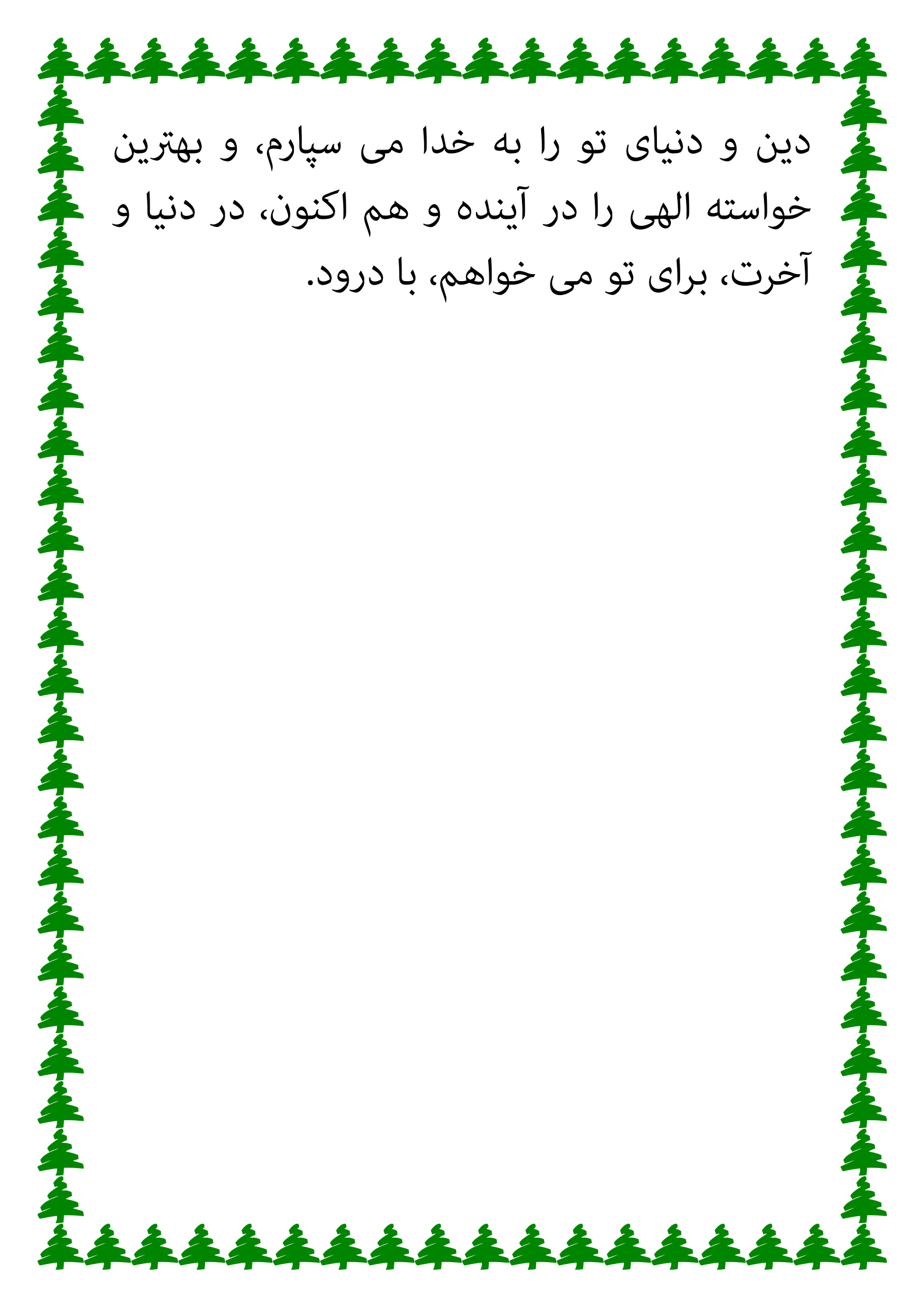
در امور سیاسی کشور از مشورت با زنان پرهیز،
که رأی آنان زود سست می شود، و تصمیم آنان
ناپایدار است. در پرده حجاب نگاهشان دار، تا
نامحرمان را ننگرند، زیرا که سخت گیری در
پوشش، عامل سلامت و استواری آنان است. بیرون
رفتن زنان بدتر از آن نیست که افراد غیر صالح را
در میانشان آوری، و اگر بتوانی به گونه ای زندگی
کنی که غیر تو را نشناسند چنین کن.

کاری که برتر از توانایی زن است به او وامگذار،
که زن گل بهاری است، نه پهلوانی سخت کوش.
مبادا در گرمی داشتن زن زیاده روی کنی که او را
به طمع ورزی کشانده برای دیگران به ناروا
شفاعت کند. پرهیز از غیرت نشان دادن بیجا که
درستکار را به بیمار دلی، و پاکدامن را به بدگمانی
رساند.

کار هر کدام از خدمتکارانت را معین کن که او را
در برابر آن کار مسئول بدانی، که تقسیم درست
کار سبب می شود کارها را به یکدیگر وا نگذارند،
و در خدمت سستی نکنند.

خویشاوندانت را گرمی دار، زیرا آنها پر و بال تو
می باشند، که با آن پرواز می کنی، و ریشه تو
هستند که به آنها باز می گردی، و دست نیرومند
تو می باشند که با آن حمله می کنی .

دین و دنیای تو را به خدا می سپارم، و بهترین
خواسته الهی را در آینده و هم اکنون، در دنیا و
آخرت، برای تو می خواهم، با درود.